

De grenzen tussen tv, games en realiteit houden op te bestaan

Khadaffi stoot Albert II van de troon

Theater

●●●●●

Theatre, op 23 en 24/11 in de Vooruit. Op 7 en 8/12 in het Kaaitheater, Brussel.

Wat hebben Koning Albert II en Moammar Al-Khadaffi met elkaar gemeen? Waarom houden ze allebei van het verhaal van Salomé die belust was op het hoofd van Johannes de Doper? U komt het allemaal te weten in Theatre, de nieuwe voorstelling van Superamas.

PIETER T'JONCK

Theatre houdt alvast het mannelijke deel van het publiek meteen bezig wanneer Karen Lambaek, Lieve De Pourcq en Bahar Temiz buikdansend het podium opkomen. Bijna terloops wordt onder-tussen door off-stage stemmen commentaar geleverd op een fresco van Filippo Lippi in de kathedraal van Prato, die in drie stappen het verhaal van Salomé en haar moeder Herodia vertelt.

Even later storten de buikdanseressen zich vol overgave in diverse interpretaties van *Salomé* van Richard Strauss,

● Performancecollectief Superamas brengt in Theatre echte mensen, acteurs, 3D-beelden en avatars bij elkaar. © SUPERAMAS

deze keer bijgesprongen door Lucie Eidenbenz als Herodia. Door dat spektakel zou een cruciaal denkbeeld van dit stuk je kunnen ontgaan. Een commentaarstem zet net dan immers uiteen waarom West-Europeanen in de 19de eeuw zo gefascineerd waren door de Oriënt, dat verre gebied dat de meesten slechts kenden van horen zeggen. Het werd een imaginair toneel waarop alle fantasieën geprojecteerd konden worden die de westerse man of vrouw 'niet pasten'. Het Midden-Oosten als het symptoom van het Westen, om het met Freud te zeggen.

Wat als de rollen nu eens omgekeerd werden? Wat als het Westen, in een omgekeerde beweging, het toneel werd waarop het Oosten zijn – deels van het Westen geërfde – denkbeelden zou projecteren. Stel je bijvoorbeeld voor dat zij de politieke twisten of pakweg enkele rellen in België zouden interpreteren als een bloedige burgeroorlog en vanuit een humanistische reflex of – en vooral – een welbegrepen eigenbelang, zouden inter-ventiëren en ons zouden 'bevrijden'. Min of meer het omgekeerde van de NATO-interventie in Libië die Moammar Khadaffi ten val bracht dus.

Hoe zou zo'n interventie zichtbaar worden? Superamas zet dat in scène. Het begint met conferenties van de fictieve Verdragsorganisatie van het Midden-Oosten (Israël en Turkije inbegrepen). De Franse president Sarkozy blijkt hier een huichelachtige figuur die de 'echte' problemen van de Belgen ontkent.

Daarnaast zijn er gefingeerde, maar griezelig reëel aandoende tv-journaals, met als apotheose de bevrijding van de Belgen van het juk van de slechte koning Albert II door Moammar Al-Khadaffi. Die wordt vervolgens, naar het voorbeeld van Che Guevara, opgehemeld als een popster en seksymbool.

Spektakel

Klap op de vuurpijl is een spel waarin een avatar van Khadaffi de jacht inzet op een avatar van Koning Albert II. De game geeft ook duidelijk aan wat een gewetenloze potentiaat hij wel niet is. Hij geniet in de Munt van *Salomé*, de opera, terwijl zijn volk lijdt. De voorstelling eindigt in een wervelwind van beelden en gebeurtenissen waarin de grenzen tussen tv, games en werkelijkheid gewoon helemaal ophouden te bestaan. Dat gebeurt op technisch vaak zeer geraffineerde manier.

Dat is het enige wat je tegen deze voorstelling in zou kunnen brengen: ze pakt je zo totaal in dat je vergeet dat er belangrijke dingen gezegd worden. Namelijk: dat ons begrip van de wereld enkel nog via en als spektakel tot stand komt. Of dus eigenlijk: niet tot stand komt, zoals je zelf kunt merken.